

— Кесията е съвсемъ здрава.

— Но азъ все пакъ трѣбва да я понагрѣя въ огнището и да я почукна оттукъ-оттамъ, за да бжда по-сигуренъ, че е напълно здрава.

Ковачътъ сложилъ кесията въ огнището и почналъ да разпалва съ мѣха вжглищата.

— Ей, ей! Лудъ ли си? — почналъ да вика дяволътъ. — Не знаешъ ли, че азъ съмъ въ кесията!

— Не мога ти помогна, приятелю, — отвърналъ ковачътъ. — Желѣзото се кове, докато е горещо.

И той сложилъ кесията върху наковалнята, взелъ голѣмия чукъ и почналъ да удря съ всички сили. Дяволътъ завикалъ:

— Моля ти се, ковачо! Пустни ме, никога вече нѣма да се върна.

— Сега можешъ да излѣзешъ! — рекълъ ковачътъ.

Той отворилъ кесията, дяволътъ изскочилъ и избѣгалъ.

Но като се минало доста време, ковачътъ почналъ да се разкайва, че се скаралъ съ дявола. Мислѣлъ си, че, ако свети Петъръ не го пустне въ рая, все ще е добре да има приятелъ въ пѣкѣла.

И той решилъ да отиде при дявола и да се подобри съ него.

Единъ день нарамилъ голѣмия чукъ и трѣгналъ да търси дявола.

Вървѣлъ, вървѣлъ, стигналъ кръстопѣтъ. Тамъ се раздѣляли пѣтищата за рая и за пѣкѣла. На кръстопѣтя настигналъ шивачъ, който вървѣлъ съ ютия въ ржка.

— Добъръ день! — казалъ ковачътъ. — Накжде отивашъ?

— Въ рая, — отвърналъ шивачътъ. — Но не зная дали ще ме пустнатъ. А ти кжде отивашъ?

— Азъ ще отида най-напредъ въ пѣкѣла. Познатъ ми е дяволътъ.

Ковачътъ и шивачътъ се раздѣлили, и всѣки трѣгналъ по пѣтя си. Ковачътъ билъ здравъ и силенъ мжжъ, и скоро стигналъ до вратата на пѣкѣла. Пазачътъ го попиталъ:

— Кого търсишъ, приятелю?

— Дяволътъ. Моля ти се, кажи му да се покаже. Азъ съмъ ковачътъ съ кесията. Само това като му кажешъ, той ще разбере кой съмъ.

Пазачътъ отишелъ при дявола и му рекълъ:

— Предъ вратата те чака ковачътъ съ кесията.

Щомъ чулъ това, дяволътъ скочилъ и викналъ колкото му гласъ държи:

— Затвори деветъ ключалки на пѣкѣла! Подлости добре вратата! Тоя ковачъ е най-опасниятъ човѣкъ на свѣта. Ако влѣзе въ пѣкѣла, дяволъ нѣма да остане. Всички ще смаже съ грамадния си чукъ!

Пазачътъ тозчасъ заключилъ вратата.

— Тука не ще намѣря подслонъ, — казалъ си ковачътъ. — Ще опитамъ, дали не ще ме приематъ въ рая.

Той се върналъ при кръсто-